

Lieuw en Kieuw vechten het uit

'Je hebt een kop als een kunstgebit,' schreef Lieuw met zachte letters op een papieren servetje.

“Wat? Wie? Wat? Wie?” riep Kieuw, die blind was, maar desondanks zachte letters op een papieren servetje op kilometers afstand kon lezen. Sterker nog, of, erger nog, erger nog, hij rook ze. Op normale dagen haalde hij nochtans zijn neus op voor dit soort berichten, maar vandaag was een andere dag. Een dag zoals geen ander.

Lieuw zette nog een streep onder zijn stelling, krabbelde er de vlag van een onbekend land, of de onbekende vlag van een land, naast en legde het servetje op tafel.

“Wat? Wie? Wat? Wie?” schreeuwde Kieuw en griste het servetje met zijn gemankeerde linkerhand van de tafel. Hij poetste er de chocolademousse en tomatensoep mee van zijn wangen en lei het terug op de tafel.

Lieuw vouwde het servetje weer recht. Hij keek naar zijn stelling en schreef er, met nog zachtere letters, naast: 'Niet waar'. Hij zette daar geen streep onder, maar krulde er een mooie zebra doorheen. Nog voordat hij de laatste streep van de zebra had gezet, werd Kieuw bekant gek. “Wat? Wie? Wat? Wie?” gilte hij. Zijn handen tastten naar het servetje en vonden een koffiekopje. Het werd verfrommeld tot een prop met harde zijkanten en door de kamer gesmeten. Lieuw had hier dan wel genoeg van en schreef, nog zachter, op zijn reserveservetje: 'Lieuw had hier dan wel genoeg van' en zette er een mooie, rechte streep onder. Intussen had Kieuw het andere servetje in handen gekregen en blies er een ballon van. Met zijn laatste ademstoot de ballon in krijste hij voor het laatst “Wat? Wie? Wat? Wie?” en viel bewusteloos neer. Lieuw tekende gauw wat chocolademousse op Kieuws wangen en ging de kamer uit.

261105; XIV.XII.MMV